

—Γνωρίζετε τον Ζάν Μπουά, τοι... γνωρίζετε αυτόν τον καλό άνθρωπο, κυρία ;...

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΜΟΡΑΝ

ΟΙ ΔΥΟ ΘΑΝΑΤΟΙ ΕΝΟΣ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΟΥ

Ο Ζάν Μπουά πήρε πειρά την απόφαση να παρατήρη τις εφήμερες ερωτικές περιπέτειες. Είχε θαρρή να λήη πάντα τα ίδια τρυφερά λόγια, να δίνει ένα σωρό υποσχέσεις και να στενοχωριέται με τις ιδιοτροπίες κάθε φίλης του. Ένοιωθε τον εαυτό του κουρασμένο, την καρδιά του να πνίγεται απ' τη στενοχωρία και ποθούσε να κλεισθή στο σπίτι του και να ήσυχασθ. Τιποτε πειρά δεν τόν συγκινούσε. Τώρα έβλεπε με τρόπο δι' είχε θυσιάσει τα καλύτερα χρόνια της ζωής του, λέγοντας ανόητες φιλοφρονήσεις στις όμορφες γυναίκες, ξενοχτώντας μαζί τους στις κοσμικές δεξιώσεις και γράφοντας ερωτικά γράμματα. Γι' αυτό, δεν έβλεπε άλλη διέξοδο από την αυτοκτονία. Μά δεν ήταν κουτό να τινάξει τα μυαλά του στον αέρα με μία πιστολιά, όπως ένας φτωχός ερωτευμένος. Η δική του αυτοκτονία θα ήταν πολύ πρωτότυπη. Θα πέθανε εικονικά για 3-40 τόν κόσμο: Για τους φίλους του, τους γνωρίμους του, για όλους τέλος πάντων που τόν ήξεραν. Έπειτα θα έφευγε κρυφά απ' το Παρίσι και θα πήγαινε να ζήσει μ' ένα ψεύτικο δνομα σ' ένα γραφικό και ήσυχο χωριό της Βρεττανίας. Κλεισθήκε λοιπόν δυο νύκτες στο γραφείο του, τακτοποίησε τούς λογαριασμούς του κι' έπειτα πήγε σ' ένα φίλο του συμβολαιογράφο και τόν παρακάλεσε:

—Θέλω να γράψω, του είπε, όλη την περιουσία μου σ' έναν σύντροφο τών παιδικών μου χρόνων: Τόν κ. 'Ανρύ Μπενιό. Αυτός ο άνθρωπος ξέρω ότι μένει στη Βρεττανία κι' είνε ένας πολύ παράδεινος τύπος. Έχει αποτραπηχτή από τόν κόσμο και περνάει μία άσκητική ζωή.

Ο συμβολαιογράφος τόν κύτταξε κατάπληκτος και νόμισε ότι τόν κορόιδευε:

—Άσε τ' άσπετα, καυμένη Ζάν, του είπε χαμογελώντας. Τι σ' έπιασε τώρα και θές να μ' ανακατέψεις σ' αυτή την ιστορία;

—Σου μιλάω σοβαρά, του απάντησε ο Μπουά. Έχω ένα πρυσάσθημα ότι δεν θα ζήσω πολύ καιρό άκόμη. Κι' επειδή δεν χωνεύω κανένα από τούς συγγενείς μου, θέλω ν' αφήσω την περιουσία μου σ' έναν άνθρωπο, που με θεωρούσε πραγματικό φίλο του.

Ο συμβολαιογράφος, βλέποντας την έπιμονή του Ζάν, άναγκάστηκε να τόν πιστέψει. Άνοιξε τά βιβλία του, τά συμβουλευθηκε και κατόπιν τού είπε:

—Έστω... Θα κάνης ένα δωρητήριο. Θα τού χαρίσης δηλαδή τού φίλου σου όλα τά υπάρχοντά σου.

—Περίφημα! Έκανε ο Μπουά. Πρέπει άκόμη να σου πώ ότι απ' αυτόν

τόν άνθρωπο, δεν πρέπει να ζητηθούν ούτε πιστοποιητικά.

—Αυτό δεν γίνεται, διαμαρτυρήθηκε ο συμβολαιογράφος. Τό δικαστήριο δεν μπορεί να δώση την περιουσία σου σόν πρώτο τυχόντα, που θα παρουσιασθή και θα πη ότι είνε ο 'Ανρύ Μπενιό από τη Βρεττανία.

Ο Ζάν Μπουά έμεινε σκεπτικός. Έβλεπε ότι τό σχέδιό του αποτύγχανε. Ευχάριστσε λοιπόν τό φίλο του συμβολαιογράφο κι' έφυγε απ' τό γραφείο του στενοχωρημένος. Καθώς όμως έβόδιζε στό δρόμο, τού ήρθε μία περίφημη ιδέα. Θα πουλούσε τό μέγαρό του, θα άπέσυρε τά λεφτά του από την Τράπεζα και κατόπιν θα τά έπαιρνε μαζί του και θα πήγαινε να ζήσει ελεύθερος. Και πράγματι, διέδοσε ότι είχε χάσει την περιουσία του στα χαρτιά κι' ότι για να πληρώση τά χρέη του, έπρεπε να πουλήση τά πάντα. Έτσι, όλοι οι φίλοι του μάθαιναν πώς λίγο την καταστροφή του και περίμεναν να ίδούν τον τό σέλος αυτής της θλιβερώς υποθέσεως.

Κι' αλήθεια, ο Ζάν Μπουά δεν τούς έκανε και πολύ να περιμένουν. Έπειτ' από λίγες μέρες, πήγε μόνος τούς εφημέριδες και πληρώσε για να δημοσιευθή τό νεκρώσιμο της κηδείας του, παρήγγειλε ένα πλήθος άθροές, συμφώνησε σ' ένα γραφείο κηδειών για τη μεταφορά τού πτώματός του κι' έπειτα μόλις ήρθε τό φέρετρο, βοηθούμενος από τούς υπαλλήλους τού γραφείου, τό ανέβασε στο σαλόνι κι' έπειτα τούς έδωσε. Κατόπι μόνος του τό γέμισε με χάρμα, τό κάρφωσε γερά, άναψε τις νεκρώσιμες λαμπάδες, τοποθέτησε γύρω τ' άνθη κι' ύστερα πήγε σ' ένα περίφημο κομμωτή τοΐΠαρισιού και τόν πληρώσε γενναία για να τόν κάνει άγνώριστο. Έτσι ο Ζάν Μπουά απέκτησε ξανά μαλλιά, ένα λεπτό μουστάκι, σφαιρότερες κι' άλλαξε τελείως τη φυσιογνωμία του. Κατόπιν ξαναγύρισε στο μέγαρό του κι' ανακατεύθηκε με τούς συγγενείς του και τούς φίλους του, που είχαν έρθει για να τόν συνοδεύσουν ως την τελευταία του κατοικία. Ήταν εκεί πέρας ο ξεάδελφός του 'Αρμάν Πλεζάντ, που αλωνίζα τόν βοηθούσε και τού έδινε λεφτά, ή ξεάδελφός του, που πάντα έπίσης κατέφευαν σ' αυτόν για να τούς πληρώση τις τσουλές τους κι' όλοι οι φίλοι του, με τούς όποιους είχε σκορπίσει, γλεντώντας πολλές χιλιάδες φορές.

Όσο για τις γυναίκες που λέγαν ότι τόν λάτρευαν, καμιά δεν είνε σπαή στο μέγαρό του. Ο Ζάν Μπουά, μέσα σ' αυτό τό πλήθος τών λυπημένων δΐθεν συγγενών του, πέφασε άπαράκλητος. Όλη ήταν άφωσισμένη στο να σκολιάζουν τά έλαττώματά του. Πρώτος ο ξεάδελφός

του είχε μ' ένα στεναγμό:

—Ο Ζάν δεν είχε καθόλου μυαλό. Ήταν ένας παραλυμένος, γι' αυτό πέθανε ξαφνικά τόσο νέος.

—Ήταν η ντροπή της οικογενείας μας! συμπλήρωσαν η Εξιδάφες του. Σκορπούσαν τα λεφτά του δω κι' εκεί...

—Ναι, είπαν κι' οι φίλοι του. Άγαπούνε τα χαρτιά και τις γυναίκες. Κρίμα, αυτά τον κατέστρεψαν! Άλλά από τι πέθανε;

—Έπαθε συγκοπή από τη στενοχωρία του, είπε με βεβαιότητα ο Εξιδάφες του.

—Μπα, δεν βαρύνεσαι, ο γιατρός είπε ότι σάπισε από τις κατάρσεις, γι' αυτό κάρφωσαν και το φέρετρό, για να μη φαίνεται το πτώμα του παραμορφωμένο, είπε κάποιος άλλος.

—Τόν παληάνθρωπο, το γιατρό μου! σκέφθηκε ο Ζάν Μπουά. του πλήρωσα σωστές πενήντα χιλιάδες φράγκα, για να μου κάνει μια ψεύτικη πιστοποίηση του θανάτου μου κι' αυτός διέδωσε ότι του κατέβηκε.

Τέλος ήρθε η ώρα να τον μεταφέρουν στο νεκροταφείο. Οι νεκροθάφτες αναγκάστηκαν να βγάλουν τα λιγδιασμένα φράγκα τους, για να σηκώσουν την κάσσο. Ήταν τόσο βαρεία, που άγκομαχούσαν κι' έβριαν. Με χίλια βάσανα, κατάρθωσαν να πάνε την κάσσο με το χέμα ως τ' αυτοκίνητο και να τη φορτώσουν. Οι «λυπημένοι» συγγενείς του συζητούσαν τώρα εθδου.

—Ενωίωσε τότε ένα αίσθημα απολυτρώσεως και μία κρυφή χαρά πλημμύριζε την καρδιά του. Μ' αυτό το έξυπνο τέχνημα, είχε κατορθώσει να ξεφορτωθεί όλους τους ενοχλητικούς συγγενείς του και τους φίλους του. Ήταν ελεύθερος! Η ζωή του φαινόταν έντελως καινούργια. Νόμιζε ότι είχε ξαναγεννηθεί. Ναί, θα έφευγε από το Παρίσι και θα πήγαινε να ζήσει μόνος του και ν' αποφασίσει στις μελέτες του. Άλλά χρειαζόταν πρώτα μερικά βιβλία και διάφορα απαραίτητα πράγματα για το νοικοκυριό του. Έτσι, ήταν αναγκασμένος να μείνει μία έβδομάδα ακόμη στην κοσμοπολί. Μά δεν στενοχωριόταν. Τίποτε πειά δεν τον άσχαλοῦσε.

Ήταν ελεύθερος σαν το πουλί, δίχως έννοιες, δίχως στενοχωρίες. Την παραμονή της αναχώρησής του για τη Βρετανία, του καρφώθηκε η ιδέα να επισκεφθεί τον τάφο του. Ήταν μία τρελή σκέψη, που του ριζώθηκε στο μυαλό και δεν τον άφηνε να ησυχάσει. Τι έπρόκειτο λοιπόν να δη εκεί πέρα; Άσφαλώς τίποτε τ' ασυνήθιστο. Οι συγγενείς του θα είχαν γράψει τ' όνομά του σ' ένα φτηνό ξύλινο στυρό τὸ μόνο έξοδο που είχαν κάνει γι' αυτόν, γιατί—καθὸς ἔλεγαν—ο μακαρίτης είχε φροντίσει κι' γι' αυτήν ακόμη την κηδεία του. Άσπῶς, δεν άνθεξε στον πειρασμό και πήγε στο νεκροταφείο. Δὲν άρνησε φυσικά να βρῇ τὸν τάφο του. Θυμόταν καλά τὸ μέρος. Όταν ἔφτασε ἐκεῖ πέρα, έννοιωσε μιά ἀναστήλῃ. Μὲ γωγμένη φωνή, διάβασε δυνατά τ' όνομά του: «Ζάν Μπουά. Έτῶν 35». Κι' ἀπὸ κάτω, τὴν ἡμερομηνία της γεννήσεώς του, κι' τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του, ἑσφνικά, ἔβγαλε ἕνα ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως. Πάνω στὰ στεφάνια τοῦ τάφου, πὸν ἔχαν μαρσά, ἔβδε ἕνα δροσερό μπουκέτο λουλουδιῶν. Αὐτὸ τὸν τάρσε. Ποὺς λοιπὸν τὸν θυμόταν ἀκόμη και τοῦ ἔφερνε λουλουδία; Ὑπῆρχε, ἀλήθεια, ἕνας ἄνθρωπος πὸν τὸν σκεφτόταν; Περὶέργος, ἔτρεξε και ρώτησε ἕναν φύλακα τοῦ νεκροταφείου. Ἐκείνος τὸν πληροφόρησε τότε ὅτι μιά ὁμορφὴ κυρία ἔρχόταν κάθε πρωτὶ και στόλιζε τὸν τάφο του με λουλουδία! Ὁ Μπουά δὲν πίστευε σ' αὐτὰ του. Ἐφυγε ἀπὸ τὸ κοιμητήριο ἀναστατωμένος. Ἦθελε νὰ γνωρίσῃ αὐτὴ τὴν γυναίκα. Ήταν βέβαιος πὸν δὲν ἦταν καμιά ἀπὸ τὴς συγγενεὶς του. Καὶ σκέφθηκε νὰ ξαναπάρῃ τὴν ἄλλη μέρα γιὰ νὰ τὴ γνωρίσῃ. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν κοιμήθηκε. Προσπαθοῦσε νὰ μαντέψῃ τὴν ἄγνωστὴ, πὸν ἀκόμα τὸν σκεφτόταν και τὸν ἀγαποῦσε. Ἀπὸ τὸ μυαλό του περνοῦσαν μιά-μιά δὲλες ἡ φλες του: Ἡ Νανά, ἡ Μιμή, ἡ Σούζυ κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες ξανθές, μελαχρινές, πὸν ἔχαν συγκινήσει τὴν καρδιά του. Μά δὲλες τὸς ἦταν τόσο ἐθῶμες, τόσο ἐπιπόλαιες, πὸν δὲν τὴς θεωροῦσε ἱκανές γιὰ μιά τόσο ρομαντικὴ πράξι!

Μόλις ξημέρωσε, βρέθηκε κοντὰ στὸν τάφο του. Ἡ ἀνταμνησία τοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Καταλάβαινε ὅτι εἰς ἔρθε ἡ κρισιμώτερη στιγμή της ζωῆς του. Ἐπρόκειτο ν' ἀνακαλύψῃ τὴ γυναίκα, πὸν πραγματικὰ τὸν ἀγαποῦσε κι' ἔκλαιγε τὸ βάνατό του. Πέρασαν μιά, δύο, τρεῖς ὥρες, χωρὶς νὰ παρουσιασθῇ κανεὶς. Τέλος ἔβδε μιά ὁμορφὴ γυναίκα, με κουρασμένο πρόσωπο ἀπὸ τὴ λύπη νὰ πλησιάζῃ τὸν τάφο του, ν' ἀφήνῃ τὰ λουλουδία κι' ἔπειτα νὰ σκεπάζῃ τὸ πρόσωπό της με τὰ χέρια της. Ἐβλεπε ὅτι οἱ ὁμοὶ της ταραζόντουσαν ἀπὸ τοὺς λυγμούς. Μά δὲν θυμόταν νὰ τὴν ἔχε ποτενὰ συναντήσει τὴ γυναίκα αὐτὴ. Παραξενεμένος, πλησίασε κι' αὐτὸς κοντὰ της και τὴ ρώτησε μ' εὐγένεια:

—Γνωρίζετε τὸν Ζάν Μπουά, τὸν γνωρίζετε αὐτὸν τὸν καλὸ ἄνθρωπο, κυρία;

—Ἡ ἄγνωστὴ τὸν κῦτταξε μ' ἕνα περίεργο βλέμμα. Ἐπειτα τ' ἀπάντησε με εὐκρίνεια:

—Ὅχι, κόριε. Μά πάντα αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ κλαῖω τὸν ἄνθρωπο, πὸν κατέστρεψε τὴ ζωὴ του με τὴς γυναίκες. Μοιάζει κι' αὐτὸς σὰν τὸ σύζυγό μου, πὸν μ' ἔγκατέλειψε γιὰ τὸν ἴδιο λόγο...

Ὁ Ζάν Μπουά ὠπιοθαλόρησε με φρίκη, νοιώθοντας ὅτι θὰ τρελλανόταν. Εἶχε

Ὁ Ζάν Μπουά κλείστηκε στὸ γραφεῖο του και τακτοποίησε τοὺς λογαριασμούς του...

Ἐφυγε λοιπὸν τρέχοντας ἀπ' τὸ νεκροταφείο, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, με ραγισμένη τὴν καρδιά, ἔφυγε γιὰ τὴ Βρετανία. Εἶχε χάσει πειὰ τὴν ἐμπιστοσύνη του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους κι' ἡ ζωὴ τοῦ φαινόταν μαύρη σὰν τὴν κόλαση. Καὶ τότε καταλάβε πόσο ἀσχημά ἔχε κανεὶ, πὸν θέλησε νὰ δῇ ἂν πραγματικὰ τὸν ἀγαποῦσαν οἱ φίλοι του κι' οἱ γνωστοὶ του. Καὶ πάνω ἄπελπισία του τὴν ἀπερίγραπτη, μόλις ἔφτασε σ' ἕνα ἡσυχώ χωριό γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ, ὅπως εἶχε σχεδιάσει, μὴ μπορῶντας ν' ἀνβῆξῃ σ' ἄλλες αὐτὲς τὴς ἀπογοητεύσεις, αὐτοκτονήσε!

Αὐτοκτονήσε πραγματικὰ αὐτὴ τὴ φορά!...

LEON MORAN

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΩΣ ΠΕΤΥΧΕ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ὁ Γουλιέλμος Τέλλος και τὸ... οὐράνιο τόξο ἔπαιξαν σπουδαῖοτοπο ρόλο στὴν ἀνεξαρτησία τῶν Ἑλβετῶν, και λατρεῖνται ὡς ἐθνικά εἰδωλά τῶν:

Στὴς 18 Νοεμβρίου τοῦ 1307, ὁ Γουλιέλμος Τέλλος σκότωσε μ' ἕνα βέλος τὸν τυραννικὸ Γερμανὸ ἑπαρχο Γέσλερ. Κι' ἔτσι ἔδωσε πρῶτος τὸ σῦνθημα τῆς ἐξεγέρσεως τῶν ὑποδουλωμένων Ἑλβετῶν.

Πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὅμως, ἕνα οὐράνιο τόξο—ὀφειλόμενο στὴ σελήνη κι' ὄχι στὸν ἥλιο—φάνηκε στὸν συννεφιασμένο και βροχερὸ ὁρίζοντα τῆς λίμνης Φειρβαλντάτ. Ἐτσι, φωτιστικὰ και κάπως ἡ ὄχθες τῆς λίμνης, και μπόρεσαν νὰ ἀποβιβάσουν οἱ συνωμότες τῆς ἐπαρχίας Σθῦτς, νὰ ἐνωθοῦν με τοὺς συνωμότες τῆς ἐπαρχίας Οὐντερβάλντων, και νὰ κηρύξουν τὴν ἐπανάσταση.

Ἄν δὲν γινόταν αὐτὴ ἡ ένωση, τὰ γερμανικά στρατεύματα θὰ εἰρσαν και τοὺς συνωμότες χωρισμένους και θὰ τοὺς διέλυαν ἐκκολα.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑ ΕΘΙΜΑ

Σὲ μερικὰ χωριά της Ἰσπανίας και στὸ Καμπάνο της Σαθηνίας, ὅταν γεννοῦν τὸ πρῶτο παιδί τοῦς ἡ γυναίκες, σηκώνονται ἀπὸ τὸ κρεβάτι και ἔπιπλόνονται σ' αὐτὸ ὁ σύζυγός του. Κι' ἐκεῖ ὁ σῖγγος δέχονται τὴς ἐσχῆς τῶν συγγενῶν και φίλων.

Στὴν Ἰσπανία ἰδίως εἶνε ἀρχαῖοτατο αὐτὸ τὸ ἔθιμο γιὰτὶ τὸ περιγράφει ἔτσι ἀκριβῶς μ' ὁ...Στράβων (Στράβωνος, Γ' § 17, σελὶς στερεοτύπου κεμεῖνου 224) Λ.,

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παντὸς εἶδους παλαιὰ βιβλία και βιβλιοθήκες ὁλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, ἀκόμη δὲ και σκόρπια φύλλα παλαιῶν ἡμερησίων και περιοδικῶν, ἡμερολόγια, Καζαμίς, μονόφυλλα, φωτογραφίας ἱστορικών προσώπων και εἰκόνας διαφόρους. Ἀπευθυνθετε ἡ γράψατε: Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκας 7, Ἀθήνας.